

DE MANNEN VAN POINTE DU HOC

Het onvergetelijke verhaal van de Dog Company
in de Tweede Wereldoorlog

Patrick K. O'Donnell

BBNC uitgevers
Amersfoort, 2015

Inhoud

Voorwoord		11
Hoofdstuk 1	Dog Company	15
Hoofdstuk 2	'Rangers? Lulkoek!'	27
Hoofdstuk 3	Big Jim	31
Hoofdstuk 4	Fort Pierce en overzee	37
Hoofdstuk 5	Bude	46
Hoofdstuk 6	The Needles	52
Hoofdstuk 7	De missie	56
Hoofdstuk 8	Laatste voorbereidingen	62
Hoofdstuk 9	Een moeilijke plek voor een landing	67
Hoofdstuk 10	'Naar de Vallei van de dood'	71
Hoofdstuk 11	'De hemel stond in brand'	78
Hoofdstuk 12	De landing	82
Hoofdstuk 13	De klim	92
Hoofdstuk 14	Boven op het fort	96
Hoofdstuk 15	Bunkers en boerderijen	101
Hoofdstuk 16	De kanonnen van Pointe du Hoc	108
Hoofdstuk 17	Zwemmers	113
Hoofdstuk 18	De eerste tegenaanval	117
Hoofdstuk 19	Nachtelijke aanvallen	124
Hoofdstuk 20	7 juni	138

Hoofdstuk 21	Het ontzet van Pointe du Hoc	145
Hoofdstuk 22	Overlevenden	148
Hoofdstuk 23	De aanval op Brest	158
Hoofdstuk 24	Heuvel 63	167
Hoofdstuk 25	Het Fabelachtige Viertal	173
Hoofdstuk 26	Intermezzo	179
Hoofdstuk 27	Een werkplaats van de Dood	182
Hoofdstuk 28	Op weg	197
Hoofdstuk 29	Bergstein	202
Hoofdstuk 30	Tegenaanval	204
Hoofdstuk 31	De kerk	208
Hoofdstuk 32	De aanval	214
Hoofdstuk 33	Heuvel 400	220
Hoofdstuk 34	Hún 'Langste Dag'	228
Hoofdstuk 35	Avond	238
Hoofdstuk 36	8 december	242
Hoofdstuk 37	De laatste aanval op Bergstein	246
Hoofdstuk 38	Eindelijk aflossing	249
Hoofdstuk 39	Het Ardennenoffensief	251
Hoofdstuk 40	Terug naar het Hürtgenwald	259
Hoofdstuk 41	Over de Roer	261
Hoofdstuk 42	De laatste acte	269
Nawoord		273
Dankbetuiging		278
Noten		280

HOOFDSTUK 1

DOG COMPANY

Maart 1943 – Fort Meade, Maryland

‘Vanaf hier is dit Dog Company, 2e Ranger bataljon,’¹¹ beval de kapitein die de groep vrijwilligers met een handgebaar in tweeën splitste. Zonder dat de mannen het beseften, werd op dat moment een van de geweldigste Ranger-compagnies uit de Amerikaanse geschiedenis ooit geboren. Voordat hun de eer te beurt viel zich een Ranger te mogen noemen, zouden ze echter een slopende opleiding moeten volgen waarbij het menselijk uithoudingsvermogen tot het uiterste op de proef zou worden gesteld.

De mannen stonden in de houding – buik in, borst vooruit, hakken tegen elkaar – en hielden hun ogen strak gericht op de Ranger-officier die hen net had toegesproken. Kapitein Harold K. ‘The Duke’¹² Slater, die een opvallende gelijkenis vertoonde met Lee Marvin, vormde een schitterende verschijning. De Duke bezat een onstuitbare wil om te winnen – desnoods ten koste van alles. Hij was het toonbeeld van de Ranger officier. Op die heldere en zonnige dag in maart was een onsamenhangende groep vrijwilligers uit een 6x6 GMC-truck geklommen en het open terrein op komen lopen. Na de kennismaking met hun nieuwe commandant zagen de mannen dat de kapitein het gebouw weer in dook, om terug te keren met een andere Ranger. De Duke kondigde aan: ‘Dit is mijn sergeant-majoor, Leonard Lomell.’¹³ Leonard G. Lomell was uit hetzelfde prestatiegerichte hout gesneden als Slater en gaf leiding door het goede voorbeeld te geven. Een andere gave van de geweldige sergeant-majoor was zijn onvoorstelbare geluk.

Slater wendde zich tot Lomell. ‘Zoek uit wanneer we dit stel te eten kunnen geven.’¹⁴

Lomell knikte en stuurde de mannen naar de eetzaal. Fort Meade, dat diende als opleidingscentrum voor het Amerikaanse leger, was genoemd naar de beroemde commandant van de Unie die een held werd door de slag bij Gettysburg te winnen. Daar was de 76e divisie ondergebracht die ook bekend stond als de ‘Liberty Bell Divisie’ en die dienst deed als een trainingskader voor andere legeronderdelen. Drieënhalf miljoen mannen zouden hun weg vinden door het kamp. Afgezien van alle mogelijkheden op het gebied van gevechtstraining, was er ook een opleiding voor koks en een speciale eenheid die artiesten en musici opleidde, waaronder het beroemde swingorkest van Glenn Miller. Maar in maart 1943 werd in het kamp een andere legendarische groep mannen gevormd.

Slaters vrijwilligers vormden een uitgelezen groep avonturiers die waren gelicht uit de rangen van de 76e divisie. Als lid van de pas gevormde D-compagnie, schoof Bill Hoffman met de andere nieuwe rekruten langzaam in de rij naar voren. Zijn gedachten gingen terug naar de gebeurtenissen van deze drukke dag waarin zijn leven een andere richting had gekregen. Bij de aankondigingen die ’s ochtends op het mededelingenbord waren verschenen, had ook een korte zin over de Rangers gestaan: ‘Iedereen die zich als vrijwilliger wil opgeven voor de Rangers, moet naar de administratiekamer komen.’ Verscheidene kameraden van Hoffman hadden gevraagd: ‘Wat zijn die Rangers?’ Eén had voor de grap gezegd: ‘Hé, misschien kunnen we een paard krijgen!’¹⁵

Hoffman wist ook niet helemaal zeker wat de Rangers deden, maar hij wist wel dat ze een speciale eenheid vormden. Hij wilde met alle geweld bij die eenheid komen, zodat hij kon ontsnappen aan zijn oude onderdeel. Bill Hoffman wist dat hij mee ging vechten in de oorlog en dat wilde hij dan doen met de besten.

Op die ochtend in maart meldde Hoffman zich na het lezen van de mededelingen in de administratiekamer. De dienstdoende sergeant-majoor stuurde hem meteen weer naar buiten en blafte: ‘Ga aan je werk.’¹⁶

Hoffman die zich niet zo snel liet afschepen, besloot buiten te blijven wachten op de compagniescommandant. Toen de bevelvoerend officier aankwam, vroeg hij Hoffman: ‘Wat sta jij hier buiten te doen?’¹⁷

Voor Hoffman was dit het moment van de waarheid¹⁸. Hij verklaarde dat hij zich wilde aanmelden voor de Rangers, maar dat de sergeant-majoor hem niet had laten blijven.

‘Kom mee naar binnen,’¹⁹ droeg de commandant hem op, terwijl hij met Hoffman het vertrek in liep. Nadat hij enkele papieren had gecontroleerd, zei de commandant tegen de opvliegende sergeant-majoor: ‘Ik zie hier geen probleem. Neem sergeant Hoffman in behandeling.’²⁰

Toen de sergeant-majoor Bill Hoffman voor de tweede keer die dag de administratiekamer uit stuurde, was het anders, want hij wist dat hij terug zou keren om een Ranger te worden. ‘Maak dat je wekomt. Kom hier vanmiddag om één uur terug en lever je spullen in.’²¹

De aanduiding ‘Ranger’ is al honderden jaren oud. Rangers werden voor het eerst in 1676 aangesteld als een Amerikaanse eenheid tijdens King Philip’s War.²² De kolonisten met hun nederzettingen die kwetsbaar waren voor aanvallen van indianen, ontdekten dat de tactieken van de Europese slagvelden niet geschikt waren voor het wilde Amerikaanse grensgebied. Ze ondernamen als ‘Rangers’ verkennende zwerftochten om met de tactiek van verrassingsaanvallen op de indianen terug te kunnen slaan. De Amerikanen vervolmaakten deze unieke gevechtstactiek een eeuw later in de Franse en Indiaanse Oorlog. Tijdens die oorlog pasten de kolonisten tal van ideeën toe die nog steeds worden gebruikt in moderne conflicten: ongeregelde oorlogvoering, gebruik van derde partijen en commando-operaties.

De misschien wel beroemdste Amerikaanse Ranger was een woudloper uit New Hampshire die Robert Rogers heette. Als medeplichtige aan een vervalsingsschandaal had Rogers een niet helemaal schoon verleden. Maar in het Britse leger kreeg hij een aanstelling bij wat later bekend zou worden als Zijne Majesteits Onafhankelijke Compagnie van Amerikaanse Rangers. Tijdens de Franse en Indiaanse Oorlog voerden Rogers en zijn mannen diep op Frans en indiaans gebied overvallen uit.

Ze vielen Franse forten aan en roeiden meedogenloos een heel Abenakidorp uit. Vanwege zijn bliksemsnelle overvallen, heimelijkheid en meedogenloosheid gaven de indianen Rogers de bijnaam *Wobomagonda* of 'Witte Duivel'. Andere eenheden die Rangers werden genoemd, kwamen na die van Rogers. Daaronder was het Ranger bataljon van kapitein Daniel Morgan, dat vocht in de Onafhankelijkheidsoorlog en de beruchte Mosby's Rangers uit de latere burgeroorlog. John S. Mosby die bekend stond als de 'Gray Ghost' [Grijze Geest], terroriseerde het leger van de Unie met zijn guerrillatactieken, waarbij hij spoorwegen opblies en sabotage pleegde in kampen van de noordelijke Yankees.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog haalde Lucian K. Truscott, die toen nog kolonel was, generaal George Marshall over om een trainingsprogramma op te zetten dat overeenkwam met dat van de Britse commando's. Met tegenzin stemden generaal Marshall en Dwight D. Eisenhower in met het plan, maar ze gaven Truscott te kennen: 'Ik hoop dat u een andere naam vindt dan 'commando', want die glorieuze naam zal altijd – en terecht – Brits blijven.' Truscott vond inspiratie bij Rogers en de Rangers uit de koloniale tijd. Hij schreef in zijn memoires: 'Ik koos voor 'Rangers' omdat weinig woorden zo'n glorieuze betekenis hebben in de Amerikaanse militaire geschiedenis. In de koloniale tijd hadden mannen die zo werden aangeduid, zich de kunst van de indiaanse oorlogvoering eigengemaakt. Zij waren de hoeders van de grens in het Westen.'²³

De man die werd uitgekozen om de eerste Amerikaanse Ranger-eenheid te leiden, was majoor William O. Darby, die uit 2000 rekruten het 1e Ranger bataljon formeerde. Als gevolg van de zware training werd die groep teruggebracht tot 520 man. De Rangers kregen toen hun opleiding in het Britse Commando Training Depot in het Schotse Achnacarry Castle. De wapenfeiten van Darby's Rangers werden legendarisch. Ze vormden de punt van de aanval bij de landingen in Noord-Afrika, op Sicilië en in Italië.

Hoewel de eenheid nieuw was, moesten de mannen van het 2e Ranger bataljon het opnemen tegen een fameuze nalatenschap die in honderden jaren was opgebouwd.

De drijvende kracht van Dog Company was Leonard G. Lomell, de drieëntwintigjarige sergeant-majoor. Lomell, geboren in het New Yorkse Brooklyn, werd geadopteerd door immigranten en groeide op in Point Pleasant, New Jersey.²⁴ Na zijn eindexamen aan de middelbare school hoopte hij te worden toegelaten tot de militaire academie van West Point. Vanwege zijn adoptie ontstonden er echter problemen over zijn geboortebewijs. Lomell ging niet naar West Point maar naar Tennessee Wesleyan College en studeerde in 1941 af. In de zomermaanden werkte hij op het postkantoor en verrichte hij zwaar werk voor de Pennsylvania Railroad, voor bouwbedrijven en voor een baggerbedrijf. Nadat hij op 13 juni 1942 in militaire dienst was gegaan, klom Lomell snel op. Zijn superieuren bevorderden hem al gauw tot pelotonssergeant van een inlichtingen- en verkenningspeloton van een regiment uit de 76e infanteriedivisie. Men had oog voor zijn scherpe geest en leiderschapskwaliteiten en al snel stuurde de divisie Lomell naar de Ranger-opleiding. Hij was een goed uitziende jongeman met de bouw van een middengewicht bokser, en samen met zijn sterke geest maakte dat van hem een ideale sergeant-majoor.

Lomells commandant, de uit Indiana afkomstige Harold K. 'Duke' Slater, was slechts een jaar ouder. Voor de Duke bestond er niets mooiers dan winnen. Met een verbazingwekkende intensiteit was de commandant van Dog altijd volledig gericht op de missie die moest worden uitgevoerd. Hij was een knappe en charismatische man. De Duke had een zachtere kant die hij zelden toonde: hij had 'een prachtige geest en koesterde elk moment van het leven'.²⁵ Zijn droge humor stak vaak de kop op tijdens zijn strenge rol als commandant. Net als Lomell schoot Slater in het leger als een komeet omhoog en in 1943 werd hij bevorderd tot kapitein.

Binnen enkele dagen stapten Lomell, Slater en de kern van D-compagnie in een troepentrein naar het zuiden, met Nashville in Tennessee als bestemming. De mannen belandden ten zuidoosten van de stad, in de buurt van het plaatsje Tullahoma, in Kamp Nathan Bedford Forrest dat was genoemd naar de zuidelijke cavaleriegeneraal. Tijdens de Tweede Wereldoorlog bestond Kamp Forrest voor het grootste deel uit tenten

die waren opgezet in de zandige heuvels en groene dennenbossen van zuidelijk Tennessee. Weggestopt in een hoek van het kamp had Dog Company zijn eigen straat van piramidevormige, door de Amerikaanse overheid verstrekte tenten. Maar het weer was de jonge vrijwilligers in april 1943 niet vriendelijk gezind. Het regende bijna elke dag. Water liep de tenten in en de mannen ploeterden door zompige rode modder om een vastgesteld schema af te werken. Wat het nog erger maakte, was dat het drukkende lenteweer gepaard ging met zwermen stekende dazen. De dichtstbijzijnde douche was bijna een kilometer lopen naar houten barakken waarin een andere eenheid was ondergebracht, dus wasten de meeste mannen zich aan wasbakken.

In het zwoele klimaat van Tennessee werd het 2e Ranger infanteriebataljon²⁶ opgebouwd uit zes gevechtscompagnies die de aanduiding A tot en met F kregen, ofwel Able, Baker, Charlie, Dog, Easy en Fox. Alleen de kerngroep van Dog Company kwam als kant-en-klare eenheid in Kamp Forrest aan. De rest werd in Tennessee aangeworven. De hoofdkwartiercompagnie completeerde het 2e Ranger bataljon. Elke compagnie bestond uit vijftien zestig soldaten en drie officieren. In totaal omvatte het bataljon ongeveer vijfhonderd officieren en manschappen. Dat bracht het 2e Rangers op iets meer dan de helft van de sterkte van het standaard infanteriebataljon dat ongeveer negenhonderd man telde.

Dog Company werd opgedeeld in twee geweerpelotons die elk onder bevel stonden van een luitenant. De hoofdkwartiersectie van de compagnie omvatte de compagniescommandant, de sergeant-majoor, de compagniesschrijver en de koerier. Elk geweerpeloton bestond uit twee geweersecties en een sectie speciale wapens met een 60 mm mortier. Elke geweersectie bestond uit een gewoergroep en een lichte mitrailleurgroep.

De oorspronkelijke kern van Dog Company was gerekruteerd in het noordoosten.²⁷ Maar op 1 april 1943 werden de eerste mannen uit Fort Meade aangevuld met vrijwilligers uit de hele Verenigde Staten. De nieuwe rekruten kwamen uit alle geledingen van de maatschappij en waren gerekruteerd uit allerlei legeronderdelen, waaronder cavalerie, artillerie, pantservoertuigen en infanterie – en zelfs een paar verschoppelingen uit andere eenheden.

Het feit dat het 2e Ranger bataljon in opbouw was, maakte het tot een afvoerput van ongewenste elementen. ‘Waar ben ik in verzeild geraakt?’ wilde een Ranger weten die zich vrijwillig had gemeld.²⁸ ‘Als we ’s nachts terug moesten trekken, bracht elke compagnie verslag uit, waarbij ook een heleboel mannen werden gemeld die zonder verlof afwezig waren. Eigenlijk zat bij ons het uitschot van het leger. Divisiecommandanten stuurden hun hopeloze gevallen naar het 2e Rangers om ervan af te zijn. De Rangers waren toen nieuw en het leger wist eigenlijk niet wat het met ons aan moest.’

Tijdens het eerste begin van de Amerikaanse deelname aan de Tweede Wereldoorlog stonden speciale eenheden nog in de kinderschoenen. Het Office of Strategic Services (OSS), de Raiders van het korps mariniers en de Rangers van het Amerikaanse leger waren zich aan het ontwikkelen tot de voorlopers van de huidige, moderne commando-eenheden. De officieren van de geregelde troepen beschouwden de speciale eenheden minachtend als een ‘aderlating’ van goede mannen voor de geregelde gevechtsonderdelen. Daarom werden de Rangers in hun bestaan vaak bedreigd door tegenstand van binnenuit. Het voordeel was dat deze oppositie het 2e bataljon een beetje het gevoel gaf alsof ze de ‘Dirty Dozen’²⁹ waren. De eenheid ging daardoor bestaan uit geharde mannen die bereid waren te doen wat onmogelijk werd geacht, terwijl de mannen die er niet thuishoorden vanzelf verdwenen tijdens de zware trainingen.

Maar de vrijwilligers van april 1943 waren rekrut en nog geen Ranger. Voordat ze die eervolle benaming konden verdienen, moesten ze een opleiding doorlopen die was bedoeld om de meeste mannen te breken. In Kamp Forrest waren de trainingsoefeningen die voor de mannen waren ontworpen, nog zwaarder dan de strijd op zich. ‘Wat ze feitelijk probeerden te doen, was ons kapot maken. Ze wilden zien wat het menselijk lichaam en de menselijke geest [aankon. Wij waren] psychologisch jonge mannen, geselecteerde jonge mannen, vrijwilligers. De hele Ranger-training was de zwaarste die de generaals van achter hun bureau konden bedenken. Ik had het gevoel dat de oorlog kinderspel was vergeleken met de training,’ herinnerde zich de sergeant-majoor van Dog Company.³⁰